

van de redactie

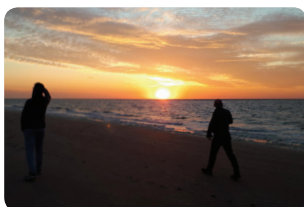
Dit is de laatste keer dat u deze nieuwsbrief ontvangt. De laatste VeenKrant in een lange reeks. Elf jaar lang hebben wij u, ouders en betrokkenen, zo inhoudelijk en zo gevarieerd mogelijk willen informeren over de wereld die het Gerrit van der Veen College heet.

Dat was elke keer opnieuw een uitdaging. Het moest tussen alle bedrijven door, met een eeuwig dwingende deadline. En dat had nooit gekund zonder de hulp van al die betrokken collega's die wij bij dezen nogmaals heel erg bedanken!

Na al die jaren is de krant een kindje geworden waarvan het moeilijk afscheid nemen is. Een kindje dat alleen met de mooiste kleren naar buiten mocht. (En waar wellicht overdreven veel zorg aan werd besteed: hoezeer werd het op straat eigenlijk opgemerkt?)

Kill your darlings moet hier nu het motto zijn. Aan alles moet een eind komen, dan openen zich nieuwe perspectieven. Vanaf nu dus niet langer moeizame bevallingen van mooie kindjes ...

Om met enkele geïnterviewden in deze allerlaatste VeenKrant te spreken: Het is mooi geweest.

Gerrit Festival: een culturele explosie

Arnold Schellens

Dat het Gerrit vd Veen een cultuurprofielschool is hebben we dit voorjaar vooral gemerkt tijdens de "culturele explosie" van het GERRIT festival in de eerste week van April. Voor het eerst zijn dit jaar de presentaties van de eindexamenleerlingen theater, beeldend en muziek gecombineerd met voor-speelavonden, exposities en optredens van andere leerjaren waardoor alle leerlingen van het Gerrit de mogelijkheid hadden hun talenten te etaleren.

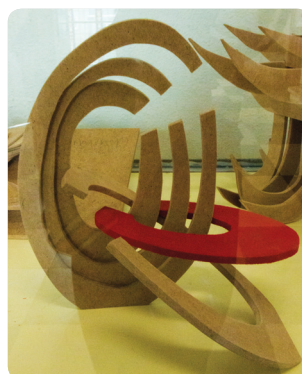

Verspreid over verschillende dagen was het voor het publiek mogelijk om heel veel mee te maken in een relatief kort tijdsbestek. En publiek was er, ruim vierhonderd bezoekers, los van medewerkers en optredende leerlingen. Op sommige momenten was het dringen om een glimp van de optredens mee te krijgen, dit gaf een onvervalste festival sfeer, en een voor leerlingen geweldige entourage om te spelen.

De theatertak verzorgde in totaal vier avonden theater met kwalitatief hoogwaardige eindexamen-voorstellingen in het gezellige Perdu theater in de oude binnenstad. Binnen school: een grote expositie eindexamen beeldend in de B Hal en gang naast twee kleinere exposities van mode en video. En op drie verschillende podia (klein, middel en groot)

Schoollokaal 17 onherkenbaar getransformeerd in een volwaardig poppodium

een mix van dans, mode (ook op de catwalk in de aula!), en heel veel muziek (meer dan honderd optredende leerlingen). De examenleerlingen muziek konden

Het ontwerp van Charlie Smit voor een sculptuur op een rotonde

hun eigen eindexamencomposities op twee verschillende dagen en op verschillende podia uitvoeren. Met om de podia heen: een heus café in de A-Hal waar

leerlingen het publiek al met een eerste "flamengo-achtige" jam verwelkomen. Daar is ook de door leerlingen verzorgde uitgebreide catering waar je, net als bij andere grote evenementen, betaalt met "GERRIT" munten.

[volg op pagina 2](#)

in dit nummer:

- 1 Gerrit Festival 2019
- 2 Kunstkamp Zeeland
- 3 Gastspreekers WO-II
- 4 Jan-Willem Dieneske
- 4 Buitenlandreis Cambridge
- 5 Ardennen schoolkamp
- 5 Kunstkamp Zeeland
- 6 Interview examenIn.
- 7 Interview Gijs Bouwer
- 8 Activiteiten brugklassers
- 8 Column Lourens ter Veen

Examenscènes van 5H en 6V in Perdu: Anthe en Emma.

vervolg van pagina 1

Dat leerlingen van het Gerrit tegenwoordig ook examens doen in elektronische muziek hebben de bezoekers gemerkt aan het einde van elke avond binnen de school. Daar stonden nl. de eind-examens D.J.'s geprogrammeerd. De aula werd in "no-time" verlost van de stoelen en getransformeerd tot danspaleis zowel in de zaal als ook op het podium. Leerlingen gingen 'on stage' spontane "jams" aan met de DJ's en de zaal. De "masters of ceremony" van het Gerrit. Een geweldige, sfeervolle en energieke afsluiting van een dag.

Zoals bij alle grote leerlingen evenementen op onze school

na afloop van deze tweedaagse moet alles weer afgebroken en netjes opgeborgen worden.

Ook ouders zijn actief betrokken bij het festival middels catering en hand en spandiensten. De voorbereiding van zo'n evenement vraagt ook wel het een en ander. Je hebt niet te maken met een concertzaal, maar met een school. Dus werd het festival gepland op twee dagen dat er rapportvergaderingen waren en de leerlingen overdag lesrij hadden. Hierdoor was er ruimte in diverse lokalen, kon alles rustig worden opgebouwd en blijven staan. Bovendien konden optredende leerlingen overdag nog

Bastiaan, Sarah en Minne op het podium in de Aula.

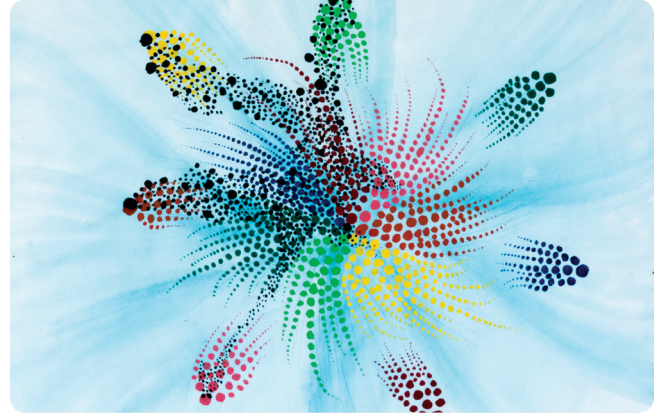
worden leerlingen actief ingezet bij het podium management en techniek. De licht en geluidclub heeft op drie locaties geluid en licht verzorgd. En dat is gewoon hard werken, want ook

hun plankenkoorts omlaag brengen door te gaan repeteren. Heel veel docenten hebben geholpen door te assisteren op verschillende plekken, dat mocht ook nog netjes gecoördineerd worden...

Ook werd er gebruik gemaakt van een online kaartverkoop systeem en kregen deelnemers en bezoekers polsbandjes. Veel zaken die we normaliter niet in huis

Zonder titel, Annika van AnDEL, gouache op papier.

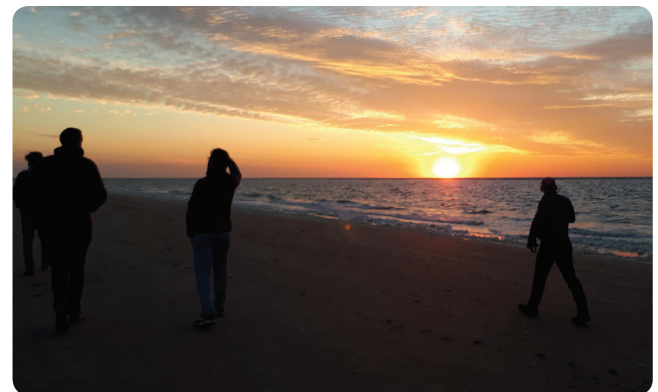
hebben moeten worden ingehuurd, zoals paspoppen voor de mode-expositie, extra geluid, extra instrumenten, extra podiumdelen, beveiliging, koelkasten... Wow, het lijkt wel echt allemaal...

Kunstkamp op ruige locatie aan zee

Karina Meeuwse

De week voordat 60 derdeklassers op kunstkamp naar Zeeland gingen, belde boerin Adriana in paniek de school. De weg voor de boerderij zou opgebroken en geteerd worden, hoe moest dat nu met al die kinders en hun fietsen? Hoe konden ze het erf bereiken en de grote schuur uit 1908 waar de workshops werden gehouden?

Het bleek allemaal mee te vallen, iedereen kon genieten van de gastvrijheid van het hoogbejaarde echtpaar in Ellemee, en de dorpsraad deelde snoep uit ter compensatie van het ongemak.

Het was weer een geweldig kunstkamp in Zeeland. Nieuw op het programma stond een bezoek aan de Kunsthal in Rotterdam, waardoor we geïnspireerd aan boord gingen van het vissersschip de Yerseke 1, dat ons het bodemleven op de Oosterschelde toonde (Help een waterspin!).

De zon scheen op onze ruige locatie aan zee, na het eten namen de dappersten een duik bij zonsopgang, we bleven warm met muziek bij het kampvuur. De volgende dagen waren er workshops van Zeeuwse kunstenaars en van onze eigen kunstdocenten, er waren fietstochtes, Levend Stratego in de duinen, een hike met boswachters, en een feestelijke presentatie op het erf van Adriaan en Adriana. Ze hopen dat we er volgend jaar weer zijn, want zo lang wij komen, gaat het goed met hen!

Geschiedenis die nooit vergeten mag worden

Kjeld de Ridder

De geschiedenis van het Gerrit van der Veen College is nauw verbonden met de Tweede Wereldoorlog. De school werd tijdens de Duitse bezetting in gebruik genomen door de Sicherheitsdienst en is uiteindelijk vernoemd naar de verzetsheld die samen met zijn vertrouwelingen achter de aanslag zat op het Amsterdams bevolkingsregister. Des te meer reden om uitgebreid stil te staan bij een periode in onze Nederlandse geschiedenis die nooit vergeten mag worden.

Om hiervoor te zorgen werden er in maart gastsprekers uitgenodigd voor de gehele derde jaarlaag, om te vertellen over hun ervaringen tijdens de Tweede Wereldoorlog. Tijdens de lessen van geschiedenis werden de leerlin-

tussenstop werd ze samen met haar pasgeboren broertje aan wildvreemde mensen op het perron weggegeven. Toevallig zat het gezin bij de deur en wisten twee dappere verzetsstrijders snel de twee kinderen te redden. Merlyn

Ze kwam terecht bij een katholiek gezin, waar haar 'oom en tante' dit joodse meisje ook katholiek opvoeden. Uiteindelijk maakte ze daar de bevrijding mee. Op 22 mei 1945 klopte haar vader aan bij het pleeggezin in Brabant, broodmager, met zijn kampkleren nog aan en lopend aangekomen uit Sachsenhausen. Vervolgens zijn ze herenigd met haar broertje. De enige wens van haar pleeggezin was of het meisje katholiek mocht blijven. En die wens is altijd gerespecteerd.

Peter Arad, inmiddels partner van Lida, had weer een totaal andere ervaring tijdens de oorlog. Hij ver-

centratiekamp Theresienstadt. Met contacten uit Amsterdam wist het gezin een El Salvadoraanse nationaliteit te bemachtigen. Met deze neutrale nationaliteit werd hen de trein naar Auschwitz bespaard. De jonge Peter kon hier alleen maar boos om zijn, want 'al mijn vriendjes mochten wel mee met de trein'. Na heftige ziekten heeft de familie hun tijd in Theresienstadt toch overleefd.

Dit zijn slechts enkele voorbeelden van de aangrijpende verhalen van de gastsprekers. Dankzij Herinneringscentrum Kamp Westerbork delen tientallen mensen nog hun ervaringen tijdens de Tweede Wereldoorlog. Deze indrukwekkende lessen zijn belangrijk en dat weten de leerlingen zelf ook. Leerlingen merken zelf op dat ze geluk hebben dat ze nog kunnen spreken met oogge-

Merlyn Frank met de foto van haar gedeporteerde en vermoorde ouders.

gen van de derde klassen een uur lang meegenomen naar een tijd van oorlog en gruwelijke concentratiekampen. Iedere gastspreker sprak de wens uit om de ervaringen van mensen tijdens de Tweede Wereldoorlog levend te houden onder de huidige generatie. Het verhaal van iedere gastspreker was bijzonder.

Zo was er een indrukwekkende stilte tijdens het verhaal van Merlyn Frank, die nog goed wist hoe ze als kind zich gebrandmerkt voelde door het dragen van de verschrikkelijke Jodenster. Tijdens een razzia werd haar gezin opgepakt. Merlyn wist nog goed dat haar vader op de grond werd gedrukt en vervolgens letterlijk op een kar werd gegooid, bovenop andere mensen.

Tijdens de treinreis naar Westerbork wisten Merlyn en haar pasgeboren broertje echter te ontsnappen. Tijdens een korte

doek onder en zal haar ouders en grootouders echter nooit meer terugzien: zij zijn in het vernietigingskamp Sobibor vermoord. Zowel Merlyn en haar broertje overleefden de oorlog, maar pas vele jaren later worden ze herenigd. Beide missen ze toch de herinneringen aan een gemeenschappelijke jeugd.

Lida Prins-van de Kar begon de gastles met het verzamelen van de leerlingen in een kring; zoals ze ook al gewend was tijdens haar onderwijs carrière op de basisschool. In het voorjaar van 1943 werden Lida, haar broertje en haar ouders opgepakt en naar kamp Westerbork gebracht. Na ongeveer een maand werd het gezin vrijgelaten, waarschijnlijk omdat haar moeder werkzaam was in de diamantindustrie.

Gewaarschuwd door het voorval werd hierop direct het besluit genomen dat de jonge Lida en haar broertje moesten onderduiken.

Peter Arad vertelt over zijn onderduik, arrestatie, transport en overleving in het concentratiekamp Theresienstadt.

telde over de vlucht van zijn familie naar Nederland in 1936, nadat het joodse gezin de opkomst van Hitler in Duitsland had meegemaakt. Hoewel hij, anders dan zijn ouders, geluk had tijdens een razzia in juni 1943 en kon onderduiken, werd hij uiteindelijk een paar weken later toch gearresteerd. In Westerbork werd hij uiteindelijk herenigd met zijn ouders en samen zijn ze een jaar later op een transport gezet naar het con-

tuigen van deze verschrikkelijke oorlog. De klassen vol dankbare leerlingen luisterden aandachtig naar ieder bijzonder verhaal. Bovendien maakten ze van deze mogelijkheid gretig gebruik om na het verhaal van de gastsprekers nog met hen in gesprek te gaan. De wens om de ervaringen van mensen tijdens Tweede Wereldoorlog levend te houden onder de huidige generatie lijkt mij dan ook meer dan geslaagd.

De laatste Veenkrant en de gevolgen van bezuinigingen

Dit is de laatste officiële Veenkrant. Een bijzondere editie; een collectors item. Helaas houdt de Veenkrant op te bestaan en zult u een dergelijk mooie krant niet meer ontvangen.

Het Gerrit van der Veen College zit in financieel zware tijden. Na de kwaliteitsslag met de onderwijsinspectie vorig schooljaar hebben wij even feest kunnen vieren. Wat waren we blij met het behaalde resultaat en dat we weer een voldoende hadden. Hard werken had resultaat. Niet kort daarna kwam een nieuwe opdracht de school binnen: de school moet financieel gezond worden en we moeten fors bezuinigen. Het Gerrit geeft meer geld uit dan binnenkomt en dat is niet vol te houden.

Een bezuinigingsopdracht is niet leuk en geeft niet de energie die je wilt hebben en nodig hebt om samen te bouwen aan goed en uitdagend onderwijs. Bezuinigen doet pijn en raakt iedereen. Bezuinigen zaait verdeeldheid en geeft veel onrust. Het Gerrit moet vooral stevig bezuinigen op de personele lasten. En die raken iedereen in de school: schoolleiders, onderwijzend personeel en onderwijs ondersteunend personeel (OOP). En ondertussen moet de winkel blijven draaien, en willen we vooral ook goed en mooi onderwijs blijven bieden.

Sinds november 2018 is een grote groep collega's bezig geweest met mogelijkheden tot bezuinigen. Waar kunnen we op bezuinigen? Wat moet er? Er is een werkgroep aan de slag gegaan en uiteindelijk zijn vele voorstellen gedeeld en besproken met alle personeelsleden. Vanuit die informatierondes zijn keuzes gemaakt en voorstellen gedaan richting MR en personeel. Vanuit die voorstellen is ingestemd met bezuinigingen op de schoolleiding en op het OOP en voor een deel ook in het schrappen van taken in de school waar docenten uren voor krijgen. Dat zal per schooljaar 2019-20 tot wijzigingen in het personeelsbestand leiden en het zal ook gevolgen hebben voor zaken die we in school doen of juist niet meer doen. Zo schaffen we de maatschappelijke stage af, organiseren we geen woordweek meer, gaan we werken met drie schoolleiders in plaats van vier, vervangen we collega's die met pensioen gaan niet automatisch en stoppen we met het toekennen van uren voor een aantal taken. Daarmee bezuinigen we. En in schooljaar 2019-20 gaan we verder en met elkaar het gesprek voeren en keuzes maken over o.a. een andere lestabel, werken met verlengde lestijden, minder lessen op de lestabel, meer maatwerk voor leerlingen, meer projectmatig werken én daarmee verder bezuinigen. Niet leuk, wel nodig. Geen paniek, wel noodzaak. Tegelijkertijd gaan we niet bij de pakken neerzitten en niet zitten somberen. We hebben met elkaar een hele stevige opdracht. En bovenal hebben we een prachtige school met prachtige leerlingen en medewerkers. En daar zitten onze kansen en mogelijkheden.

U leest nu in de laatste Veenkrant. Ook de Veenkrant houdt op te bestaan. Ook dat is een bezuiniging. En dat is jammer. De Veenkrant is jarenlang met veel toewijding gemaakt door collega's Dienke Veenstra en Bert Looman. Op deze plek een groot woord van dank aan hen! Goed gedaan. Dank jullie wel.

Jan-Willem Dienske, rector

Denkend aan Engeland...

Kim Gomez

Als ik aan onze reis naar Engeland denk, ruik ik heerlijke lentebloesem, zie ik schoongewassen struiken en bomen, geniet ik na van de vriendelijkheid, het gevoel voor humor, de beleefdheid en 'wit' van de typische Brit, de heerlijke maaltijden zoals 'chicken and mushroom pie' of het Britse ontbijt met Weetabix, eieren/ worstjes/ witte bonen in tomatensaus/ toast met marmelade en de bijzondere biertjes en ciders.

In de vroege ochtend van 6 mei stond de bus ons op te wachten en met een geweldige groep leerlingen togen Pim, Tiest en ik naar Calais. Met de veerboot het Kanaal over, en 'the white Cliffs of Dover' zien - een mooiere introductie van Engeland is niet denkbaar.

De eerste avond werd, na aankomst in het hostel, afgesloten met een heerlijke Indiase maaltijd. Op dinsdag kregen de leerlingen een rondleiding door Cambridge en 's middags bezochten we het Fitzwilliam Museum. Punteren is wat we daarna deden: Cambridge bekijken vanaf het water is altijd een ervaring. Afsluitend kregen de leerlingen een lezing op het Department of Astronomy van de University of Cambridge. Renske Smit doet onderzoek naar 'the big bang' en gaf een presentatie hierover.

Op woensdagochtend zouden er cricket- en rugbywedstrijden plaatsvinden, maar vanwege niet-aflatende regenbuien werden ze afgelast. De University of Zoology was een openbaring: opgezette dieren, schelpen, dino's, wormen, vissen, veren. Dit museum was een walhalla á la Darwin met gidsen die ter plekke vragen van bezoekers konden beantwoorden, allerlei laadjes oentrokken en van alles over deze verborgen schatten konden vertellen. We moesten na anderhalf uur door en bezochten Kettle Yard, kunstgalerie, huis en tuin van kunstenaar Jim Ede en zijn vrouw waar hun bijzondere collectie tentoongesteld is in een

huiselijke setting. Veel leerlingen genoten van Kettle Yard omdat het kleinschalig, eigenzinnig en kleurrijk is.

De middag werd afgesloten met een mis in het King's College Chapel. Het mannenkoor zong o.a. een stuk van Palestrina. Omsloten worden door prachtige glas-in-lood ramen en schitterend metselwerk en gebeeldhouwde banken, luisteren naar stichtelijke woorden waar omstanders gevraagd wordt te bidden voor de Koningin? Britser kan niet. In een pub keken we, met een paar leerlingen en steeds enthousiaster wordende Britten, 's avonds naar de wedstrijd Ajax-Tottenham Hotspur. Least said best.

In Londen was onze eerste stop The National History Museum en bij de ingang was iedereen sprakeloos: de entree met het skelet van de blauwe vinvis, de vele nissen op de begane grond gevuld met skeletten en curiosa met in de verte de gigantische trap met, op het bordes, het marmeren beeld van Charles Darwin. De mensenmassa, het geroezemoes en van gekkigheid niet weten waar je moet beginnen met je zoektocht van een uur: leerlingen vonden dit museum imposant. 's Middags, na een wandeling door Hyde Park in de regen, op naar The National Gallery waar de pracht en praal de bezoekers eveneens overvalt. Eenmaal weer buiten, op het Trafalgar Square, zei Tiest: "Kijk om je heen. Dit is Londen, de wereldstad" met de granieten Nelson's

volg op pagina 6

Hoogtepunt aan de Ourthe

Dienke Veenstra

Op een grauwe zaterdagmiddag eind maart zaten klokslag zes uur onze derdeklassers klaar achter hun computer om zich in te schrijven voor het hoogtepunt van het jaar: kamp! Het was zaak om er op tijd bij te zijn, want het gerucht ging dat het Ardennenkamp snel vol zou zitten. Nog geen twee minuten later bleek dit gerucht inderdaad te kloppen.

Woensdag vijftien mei was het dan zo ver: in alle vroegte vertrokken de tachtig gelukkigen samen met hun acht begeleiders voor drie dagen bikkelen en twee woelige nachten naar België. Na een busquiz en – voor sommigen- een powernap onderweg begon het avontuur: met een gps-wandeltocht zochten ze hun weg naar de camping.

Boze tongen beweren dat ik elk jaar weer opnieuw verdwaal in de hoop dat de tenten al opgezet zijn als we op de camping aankomen. En dat ik dan onderweg ook nog ijsjes ga eten als ik de kans krijg. Dat wil ik graag rechtzetten. Eerlijk is eerlijk, dat we door een weiland met koeien en kalfjes moesten zal niet de bedoeling zijn geweest, maar eenmaal in het plaatsje Beffe (gniffel gniffel) was het het gps-apparaat dat ons in de steek liet. De stiekem meegenomen mobieltjes werden uit de zakken getoverd en na een lange discussie in het speeltuintje van Beffe over wel of niet langs de snelweg lopen, kwam daar de laatst vertrokken groep aan. Lola (3HC) met ferme passen voorop, uitgerust met een werkend gps-apparaat en de groep in haar kielzog. We sloten zonder aarzelen aan en anderhalf uur later en een hoop

pijntjes rijker kwamen we dan eindelijk op de camping aan. Voor de leerlingen was het tijd om de tenten op te zetten, hun luchtbedden op te blazen en zich te storten op een zelfgemaakte macaronimaaltijd.

Na de briefing voor de volgende dag en een levend Strategospel -waarvan tot op heden nog

niet bekend is wie er gewonnen heeft- was het tijd voor het kampvuur. Dat het kouder werd, was ons niet ontgaan. Maar dat het die eerste nacht behoorlijk zou vriezen, had niemand durven vermoeden.

Niettemin stond, na een bijzondere manoeuvre van de chauffeur waarbij zowel een deel van de achterkant van de bus als een paal sneuvelde, de bus om kwart voor negen de volgende dag alweer klaar. We gingen in groepen uiteen: onze club ging als eerste kanovaren. Dankzij het zonnetje waren we de koude nacht gelukkig gauw vergeten. Eenmaal op de Ourthe was het zaak om zo goed mogelijk te sturen en uitstekende stenen en boomstammen te ontwijken. Dat lukte aardig, maar je vasthouden aan een takje is geen goed idee, weten Sera en Jade uit 3HC nu: zij peddelden

de laatste kilometers nat en bibberend van de kou over de rivier. Maar zoals het een echte survivalaar betaamt, zaten de dames 's middags alweer op de mountainbike om na een heftige klim naar de top van de berg door de modderplassen naar beneden te scheuren. Eenmaal terug op de camping genoten we van een

eerste nacht nog wakker van de kou, deze nacht waren het de nachtbrakers die ons uit de slaap hielden. Na een ochtendje opruimen en poetsen, was het alweer tijd voor de laatste activiteit: de Via Ferrata, een klimroute langs een steile bergwand met aan het eind van het parcours lange, spannende, tokkelbaan over de Ourthe.

welverdiende douche en een goede maaltijd. Per groep werd één leerling naar de supermarkt gestuurd om vervolgens eenmaal terug op de camping een lekker maaltje in elkaar te draaien. Het broodje hamburger stond met stip op nummer één, op de voet gevolgd door broodjes knakworst. 's Avonds was het tijd voor omgekeerd verstoppertje, spannende verhalen bij het kampvuur en Marshmallows. En lagen we de

De tijd gaat in de Ardennen altijd sneller dan je hoopt, maar met dit vrolijke stel vloog de reis al helemaal voorbij. Voor we het wisten zaten we met de tachtig bikkels alweer in de bus op weg naar huis. En wie denkt dat de laatste uitgeput en moe voor zich uitstarden, heeft het mis. Tot op het eind maakten ze ervan wat een kamp hoort te zijn: het hoogtepunt van het jaar.

Het is mooi geweest!

Bert Looman

Het eindexamen. Elk jaar opnieuw het hoogtepunt en piekmoment van een 'generatie' leerlingen. Het eindpunt van een schoolgaand bestaan, het begin van een nieuw leven. Een moment ook van terugkijken en vooruitblikken. De VeenKrant sprak met Fleur, Sasja, Bente en Luca, examenkandidaten vwo, die op het moment van lezen hopelijk allen geslaagd zijn.

Het is de laatste week van de examentrainingen, het examen komt - met enkel nog een meivakantie - wel heel dichtbij. Ze zijn er klaar voor, al moet er nog het nodige geleerd worden. bij allen begint een gezonde spanning nu wel op te lopen. Maar ze zijn er klaar voor: zeker Bente, die in 4 Havo het hele circus al met succes heeft doorlopen. En Luca: "Ik heb er zin in! Het gaat meevallen., Leuk spannend: hier ben je zes jaar mee bezig geweest." "Maar óók...", verzucht Sasja met weemoedige blik, "dringt het besef door dat het Gerrit-leven nu klaar is... Elke dag zeven jaar lang - 5e klas overgedaan :) - naar school. Ik ga het missen! Het voelt verdrietig maar ook fijn."

Dat gevoel wordt gedeeld: wat was het een fijne sfeer op het Gerrit! Zoals Fleur het zegt: "Heel

open, je kunt zijn wie je bent". En dat dit bijzonder is kunnen Bente en Luca beoordelen. Zij kwamen van een andere school en belandden een beetje bij toeval op het Gerrit van der Veen College. Voor Luca was de cultuurschok enorm: "ik moest heel erg wennen aan het vrije karakter van mijn nieuwe school gewend als ik was aan de stijve, competitieve, ballerige leerlingen van Wassenaar. Ik wist niet wat mij overkwam op de eerste schooldag toen de jongen in de bank naast mij zich onbekommerd begon op te maken en niemand daarvan opkeek."

Het vrije karakter van het Gerrit blijkt ook zijn keerzijde te hebben. Bente vond het meteen leuk op haar nieuwe school, en is nog steeds blij dat ze naar het errit is gegaan, maar vond de regels wel 'erg slapjes': "Het was niet zo'n

Bente Keek, Sasja Maduro, Fleur Hessing en (daarachter) Luca van Leer uit 6vwo tijdens hun laatste 'schoolactiviteit': de examenstunt annex -party.

goede school qua beleid en zo." Fleur heeft het over "gebrekkige organisatie", Luca over "slechte planning en miscommunicatie", maar maakt toch een positieve balans op met het motto "vrij maar niet stuurloos."

Einde van een tijdperk, een nieuw verhaal begint. Wat zijn de plannen? Hier loopt Fleur het hardst van stapel: "Gelijk de dag na het centraal examen stap ik alleen(!) op het vliegtuig naar Argentinië. Ik ga daar reizen maken en vrien-

den opzoeken die ik bij eerdere talencursussen heb leren kennen. Ik vind de Argentijnse cultuur heel leuk en ga over een jaar in Amsterdam Latijns Amerika Studies doen." Een tussenjaar neemt Sasja ook: "Ik heb nog geen idee wat ik ga doen. Je moet iets doen wat je leuk vindt én waar je werk in kunt vinden. Maar eerst ga ik in de zomer vrijwilligerswerk doen in Turkije aan het strand: een ziekenhuis voor schildpadden." Bente zou wel een tussenjaar willen nemen om "coole dingen te kunnen doen, zoals een taal leren bijvoorbeeld", maar vindt zich inmiddels 'een beetje oud' (vanwege het extra bovenbouwjaar). "Ik ga aan de VU psychologie studeren, ik weet niet wat ik ermee ga doen, maar er zijn zoveel richtingen waarin je verder kunt, dat vind ik erg leuk." Luca begint ook gelijk te studeren: Media en Information aan de UvA. Binnenkort weet hij alle algoritmes achter Spotify en online reclame.

vervolg van pagina 4

Column, de dubbeldekkers in het niet-aflatende verkeer, de statige gebouwen, het gigantische plein: een bijna stereotype beeld van Londen, maar daarom herkenbaar. Omdat we de hele nacht zonder opstoppingen konden doorreizen, waren we vrijdagochtend vroeg weer in Amsterdam.

Het was een geslaagde reis: onze leerlingen waren geweldig, de Britten vonden ze beleefd en complimenteerden hun goede Engels. Maar, een geweldig moment voor mij was toen een leerling vertelde dat hij graag in Cambridge wilde studeren. Is dat niet het einddoel van een buitenlandse reis? Leerlingen inspireren en aanzetten om groots te denken.

Voorbij is voor Luca "elke dag weer diezelfde lessen, die regelmaat, dat beperkt zijn in wat ik wil en wat ik kan doen". Het nieuwe avontuur gaat beginnen. Om met Sasja te spreken: "Vanaf mijn vierde non-stop op school gezeten en opeens stopt het en dan moet je het zelf gaan doen." Een leven na het Gerrit kan beginnen. Het is mooi geweest.

Fris en nieuwsgierig voorwaarts

Dienke Veenstra

Dertien jaar geleden begon Gijs als docent Nederlands en later biologie op het Gerrit van der Veen College. Kort daarna werd hij gevraagd om te solliciteren als afdelingsleider. Een mooie, laagdrempelige stap om te ervaren of het werk als leidinggevende iets was wat bij hem zou passen. In juli zet teamleider Gijs Bouwer een punt achter zijn carrière op onze school. Tijd voor een openhartig gesprek.

Wat heeft je doen besluiten om weg te gaan?

“Ik ben wel toe aan iets nieuws, iets onbekends. Nu ik hier zo lang werk, wordt het steeds moeilijker om nieuwsgierig te blijven en met een frisse blik naar de dingen te kijken. Als je met mensen werkt, heb je een grote verantwoordelijkheid naar hen en daarvoor moet je er elke dag helemaal zijn en voldoende energie en enthousiasme hebben, vind ik.”

Wat heb je in de afgelopen jaren voor de school kunnen betekenen?

“Ik denk dat ik een bijdrage heb geleverd aan de manier van kijken naar de leerling. We kijken nu veel meer naar het kind als individu dan eerst. We beroepen ons vanuit de veranderende visie op leren en de rol van een school daarin minder op vaststaande regelingen en protocollen dan voorheen, we proberen nu veel meer te kijken naar wat de leerling nodig heeft. Ik ben begonnen met heel gericht leerlingen vragen te stellen, gericht op reflectie. Ik wilde hen hierdoor bewust maken van de effecten van gedrag en waar dit vandaan kwam, om vervolgens samen te onderzoeken hoe ze hun gedrag zouden kunnen veranderen. Ik denk dat ik met deze gesprekken iets voor leerlingen en collega's betekend heb.”

Hoe heb je je tijd als teamleider ervaren?

“Het was een mooie, maar ook een hectische en intense tijd. Mijn hulp werd gevraagd als iets dreigde te escaleren en ik moest dan bemiddelen tussen allerlei

partijen. Ik zat als teamleider de hele tijd overal tussenin en moest beslissen. Dat is soms niet makkelijk, je moet veel ballen hooghouden. Soms was het een beetje overleven, maar het was nooit saai en het gaat altijd ergens over. Het is betekenisvol werk.”

Wat waren de leuke kanten aan je baan?

“De gesprekken gericht op reflectie, zowel met docenten als met leerlingen, de gesprekken met collega's, gericht op ontwikkeling en de lesbezoeken vond ik erg leuk om te doen. Ik heb geleerd om de gesprekken steeds beter te structureren, vooraf een doel te bepalen, te luisteren en het spel tussen volgen en sturen. Verder heb ik genoten van de samenwerking met leerlingen, bijvoorbeeld met de feestcommissie. Leerlingen kunnen heel veel, maar ze moeten ook de kans krijgen van ons. En soms gaat dat met vallen en opstaan. We zijn vaak geneigd veel dingen voor ze te regelen, maar op die manier ontnemen we ze ook leermomenten.”

Je werkt al een behoorlijke tijd in het onderwijs. Wat heeft je al die tijd gedreven?

“Met elkaar zijn we een soort mini-samenleving waarbij we op elkaar zijn aangewezen en waar het altijd om menselijk contact draait. We kunnen kinderen raken, raken met wie we zijn, het enthousiasme voor ons vak of ons gevoel. We zijn allemaal spiegels van onszelf en van elkaar, we openen elkaars blik telkens opnieuw. Ik probeer steeds opnieuw te zoeken naar andere

Gijs Bouwer: Tijd om de blik op nieuwe avonturen te richten.

manieren van kijken en denken en me voor te stellen hoe iets voor een ander kan zijn. Het onderzoeken en waar nodig bijstellen van je eigen overtuigingen is heel belangrijk in het werken met mensen en zo'n plek is een school bij uitstek.”

Naar welke momenten kijk je met een glimlach terug?

“Vorig jaar zijn we tijdens een studiedag met een groep collega's naar het Calvin College geweest, een school die veel dingen heel anders aanpakt dan wij. Dat was spannend, maar na het bezoek was bij een groot aantal van ons het denken opgerekt. Net als dat we leerlingen meer samen en van elkaar zouden kunnen laten leren, geldt dat ook voor docenten. Het blijft een uitdaging om de vaak solistisch ingestelde docent te verleiden om meer samen te werken met collega's en het ge-

sprek te voeren over wat goed onderwijs is. In oktober hebben we tijdens een studiedag leerlingen met docenten laten praten over goede lessen. Het is mooi om te zien hoe zoiets simpels veel kan opleveren aan inzichten.”

Hoe kijk je aan tegen je afscheid?

“Met zin en nieuwsgierigheid. Maar aan de andere kant vind ik het ook wel spannend en word ik wat weemoedig bij de gedachte dat ik straks niet meer mijn fiets in de oude vertrouwde fietsenstalling in de tuin zal zetten. Ik denk dat ik pas later ga realiseren hoe het zal zijn om hier niet meer te werken. Ik heb me altijd enorm verbonden gevoeld met de school en ik draag de school een heel warm hart toe. De leerlingen zijn leuk, de sfeer is goed en ik heb fijne collega's. Dat zal ik allemaal zeker gaan missen.”

BrugklasSport, -Kunst en -Cultuur

De volleybal sportdagen waren ook dit jaar was het weer een groot succes. De leerlingen hebben heel fanatiek en enthousiast meegedaan. Niet alleen als speler, maar ook als 'verantwoordelijke' voor het leiden van de wedstrijden. Het is geweldig om te zien hoe serieus ze dat nemen en hoe ze zich hierin ontwikkelen. Daar sta je dan als brugklasser ineens een wedstrijd te leiden tussen twee teams van andere brugklassers! En dan komt het erop aan, ken je alle regels, durf je te beslissen, luisteren ze naar je, doet je puntenteller

goed mee? Dat is best wel spannend! Als klas kon je dan ook twee prijzen winnen: één voor de beste ploeg en één voor de beste scheidsrechter! Het was al met al weer superleuk én leerzaam!

De kunstdagen van de brugklas waren weer veelzijdig, spannend, gezellig en inspirerend. Van afdingen op het Waterlooplein om iets te kunnen kopen waar je een mooi verhaal omheen kan maken, tassen bedrukken met een Amsterdams ontwerp, beelden kleien na een korte rondleiding langs de Art Zuid route, prachtige vergezichten tekenen vanaf de bovenste verdieping van de OBA, foto's maken tot zelf een muziekstuk componeren.

Het was 8 mei en alle brugklassers togen naar het Archeon. Daar werd het verleden levend gemaakt dankzij een speurtocht door een Romeinse stad en een 'actieve' tocht door prehistorie en middeleeuwen. Een zeer geslaagde dag die in stijl werd afgesloten met een spetterend (letterlijk, het was regenachtig) gladiatorenengevecht!

Veenkrant, Vondel, Hamster

Oh, Veenkrant, je laatste editie is gedrukt! Dat het na vandaag met de Veenkrant gedaan is, dat mag toch jammer heten. Niet langer moedig voorwaarts.

Iemand maakte eens een vergelijking met een treinrit. Sommige mensen zitten met de rug naar de toekomst en kijken weemoedig naar alles wat voorbij gaat, terwijl anderen met de rug naar het verleden niet genoeg krijgen van alsmaar voorbijrazende nieuwe toekomst.

Soms, als ik aan dingen die voorbijgaan denk, dan word ik droevig. Vroeger ging ik dan naar mama en dan baden we samen. Nu ben ik ouder, niet langer gelovig. Nu denk ik aan andere verhalen, nu denk ik aan mijn hamstertje, ik denk aan Vondels' Gijsbrecht van Amstel.

Mijn hamstertje heet Sisyfus. Dag in, dag uit stapt hij in zijn loopwiel en rent met plezier uren achtereen. Nooit vraagt hij zich af waarom. Hij kijkt nooit nostalgisch naar wat hij achterlaat, evenmin maakt het beestje zich druk over waarheen hij eigenlijk rent, of over wat nog komen gaat.

Vondel schreef een toneelstuk voor de opening van de stadsschouwburg in 1613. Vondel beschrijft het beleg van 1400, toen ons' Amsterdam in handen van de vijand viel. De stad staat in de slotscène in brand, maar Vondel besluit met hoopgevende woorden: 'Zy [Amsterdam] zal met groter glans uit stof en asch verrijzen.' En ja hoor, twee eeuwen na het beleg zat de schouwburg van Amsterdam vol, sterker dan ooit te voren.

Vandaag de dag is in de foyer van de SSBA is een mozaïek te zien, met daarop de tekst uit de slotscene. De burgers van Amsterdam schonken dit kunstwerk na de bevrijding in 1945 aan de schouwburg en spraken daarmee hoop uit voor naoorlogs Amsterdam.

Hieraan denk ik, als ik stil sta bij dat wat voorbij moet gaan. De Veenkrant is er natuurlijk maar een klein voorbeeldje van. Mijn literaire ziel voedt de gedachte dat er mogelijk ooit iets prachtigs uit dit einde zal voortkomen: met groter glans uit stof en asch! En of dat daadwerkelijk gebeuren zal, blijft natuurlijk een vraag, daarom denk ik vandaag aan mijn hamstertje. Ik doe als hij, ik stap vrolijk weer in het radje, niet mijn blik op dat wat nog moet komen, of op dat wat is geweest. Ik mag immers plezier beleven aan dat wat nú voor me ligt, een prachtige, nieuwe Veenkrant.

Lourens ter Veen